

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 108/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť A. H., bytom Česká republika, ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 16, čl. 20, čl. 21 a čl. 23 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6, čl. 8, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 3 Protokolu č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 2, čl. 6, čl. 7, čl. 17 a čl. 30 Všeobecnej deklarácie ľudských práv uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co 356/05 z 21. novembra 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. H. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. marca 2006 doručená sťažnosť A. H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich

základných práv podľa čl. 16, čl. 20, čl. 21 a čl. 23 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6, čl. 8, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 3 Protokolu č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 2, čl. 6, čl. 7, čl. 17 a čl. 30 Všeobecnej deklarácie ľudských práv uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co 356/05 z 21. novembra 2005.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla, že „V sťažnosťou napadnutom rozhodnutí, ktorým mi Slovenská republika zhabala môj majetok, si odporuje výrok a jeho odôvodnenie. V priebehu konania o vydanie majetku a náhradu škody Okresný súd Čadca listom z 12. 9. 2003 zn. Nc 2656/99 žiada, aby som ako ďalších odporcov označila Okresný úrad Čadca a katastrálny úrad Č., avšak Krajský súd Žilina v uznesení 8 Co 356/05 z 21. 11. 2005 označuje žalovaného ako L., sp. B., OZ Č. so sídlom K. (...).

Nie je pravdou, že moja žaloba je nezrozumiteľná a že nie je ustálené, čoho sa domáham. Mojou žalobou z 28. 10. 1999 podľa zákona č. 229/1991 Zb. proti L., š. p., odštepnému závodu Č., sa domáham vydania môjho majetku a znovupostavenia môjho dreveného domu čp. (...) na (...) v k. ú. K., ktorý mi zbúral ako S. OLZ Č., keď na jeho žiadosť zo 17. 6. 1976 dosiahol rozhodnutím ONV Č. z 1. 12. 1976 zn. 1986/76 bezplatného nájmu môjho majetku na 30 rokov. Bezplatný nájom bol zrušený zákonom 229/1991 Zb. Zbúranie môjho domu č. p. (...) na (...), zničenie cesty k nemu S. – vyhnanie z domova – zakazuje Charta OSN. O vydanie môjho majetku som požiadala S. 30. 9. 1991 a žiadosť som doplnila 14. 12. 1991 žiadosťou o obnovu môjho domu č. (...) na (...) (k. ú. K.), alebo zadováženie adekvátneho dreveného domu v k. ú. K.

Ak je žaloba nezrozumiteľná, je to preto, že Okresný súd Čadca zneužitím par. 43 o. s. p. nedôvodnými výzvami na doplnenie návrhu a spojením dvoch rozličných konaní sám urobil moju žalobu z 28. 10. 1999 nezrozumiteľnou. Samotná žaloba z 28. 10. 1999 bez žaloby Nc 1317/00 je absolútne jasná a zrozumiteľná pre každého, okrem sudkyne V. z Okresného súdu Čadca“.

Sťažovateľka zastáva názor, že „Uznesením 5 C 56/2004 z 18. apríla 2004 a uznesením 8 Co 356/05 z 21. novembra 2005 spáchala Slovenská republika zločin genocídy, keď ma uvrhla do podmienok špecifikovaných v bode c) medzinárodnej zmluvy z roku 1948“.

Sťažovateľka okrem iného navrhla, aby ju ústavný súd svojím rozhodnutím vyhlásil za vlastníka nehnuteľností v katastrálnom území K., bližšie špecifikovaných v petite jej sťažnosti, uložil L., štátnemu podniku, B., zadovážiť jej drevenicu v katastrálnom území K. „... adekvátne jej drevenému domu na (...), alebo obnoviť dom A. H. č. p. (...) na (...) a cestu k nemu“, a aby zaviazal L., štátny podnik, B., platiť jej mesačné nájomné za užívanie jej majetku.

Sťažnosť sťažovateľky nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 v spojení s § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Sťažnosť nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu aj z dôvodu, že k nej nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť neobsahovala ani návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde), aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci (napr. III. ÚS 234/04, III. ÚS 120/05).

Ústavný súd preto vo výzve z 20. marca 2006 (doručenej podľa doručenký 24. marca 2006) poučil sťažovateľku a upozornil ju na to, aké predpoklady musí spĺňať kvalifikovaný návrh na začatie konania pred ústavným súdom, ako aj na skutočnosť, že jej sťažnosť tieto zákonom predpísané náležitosti nespĺňa. Vyzval ju, aby v lehote 30 dní od doručenia výzvy

nedostatky svojej sťažnosti odstránila (s poučením, ako je potrebné doplnenie náležitostí urobiť), pretože v opačnom prípade môže ústavný súd návrh odmietnuť a uznesenie sa nemusí odôvodňovať (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Na výzvu sťažovateľka reagovala podaním z 30. marca 2006 doručeným ústavnému súdu 3. apríla 2006. V doplnení svojej sťažnosti sťažovateľka okrem iného uviedla: „*Domáham sa zrušenia uznesenia Slovenskej republiky, Krajského súdu v Žiline č. 8 Co 365/05 z 21. novembra 2005.*“

Podľa sťažovateľky označeným uznesením boli porušené jej v záhlaví tohto uznesenia uvedené práva, pričom zásah do týchto práv spočíva „... *v svojvoľnom zbavení ma obydlia, majetku a dôstojného života Slovenskou republikou (...).*

Obecné súdy sa nezaoberali žiadnymi mojimi námietkami. Zhabali mi majetok na bezdôvodné obohatenie štátneho podniku L. (...)“.

K požiadavke na predloženie kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľka uviedla, že „*Medzinárodný pakt o občianskych a politických právach (vyhl. č. 120/1976 Zb. ani Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd zo 4. 11. 1950 nepodmieňujú konanie o sťažnosti pre porušenie práv, stanovených týmito medzinárodnými dohodami na povinnosť mať advokáta. Splnomocnenie advokáta nepripájam.*

Žiadam, aby Ústavný súd konal podľa čl. 11 Ústavy SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Aj napriek tomu, že ústavný súd výslovne poučil sťažovateľku o tom, že jej zastupovanie advokátom je v konaní pred ústavným súdom povinné, čo predpokladá aj § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, takéto splnomocnenie sťažovateľka ústavnému súdu nepredložila. Namiesto toho v citovanom liste z 30. marca 2006 vyjadrila názor, že ňou označené medzinárodné zmluvy takúto povinnosť neustanovujú.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky nespĺňa nielen náležitosť kvalifikovaného návrhu uvedenú v § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde (splnomocnenie pre advokáta), ale ani ďalšie náležitosti sťažnosti uvedené v § 20 ods. 1 a v § 50 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka taktiež k sťažnosti nepripojila kópiu namietaného právoplatného rozhodnutia (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd vo výzve z 20. marca 2006 podrobne poučil sťažovateľku o náležitostiach kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. Sťažovateľka podaním z 30. marca 2006 síce svoje podanie doplnila, ale nie v súlade s požiadavkami obsiahnutými vo výzve ústavného súdu.

Ústavný súd zdôrazňuje, že povinnosť právneho zastúpenia sťažovateľa právnym zástupcom z radov advokátov v ústavnoprávnom konaní o sťažnosti sa vzťahuje na všetky fyzické osoby alebo právnické osoby, ktoré sa domáhajú ústavnej ochrany podľa čl. 127 ústavy.

Ak ústavný súd poučí sťažovateľa o jeho procesných právach a povinnostiach v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy s cieľom poskytnúť mu plnú možnosť na uplatnenie ústavnej ochrany jeho základných práv a slobôd a oboznámi sťažovateľa s tým, ako treba opravu alebo doplnenie sťažnosti urobiť, je procesnou povinnosťou sťažovateľa a tiež v jeho záujme výzvu ústavného súdu a pokyny na opravu alebo doplnenie sťažnosti v nej obsiahnuté rešpektovať (napr. III. ÚS 120/05).

V prípade nerešpektovania uvedenej povinnosti sťažovateľom ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietne pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (obdobne napr. III. ÚS 199/03).

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí v podaniach účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Na základe vyššie uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2006